

American Fairy Tales and Stories
Povești și povestiri americane

Volumul 1

În românește de Constantin Dumitru-Palcus

Ilustrații de Eduard Ilie, Silvia Mitrea și Done Stan

Ediția a II-a

Editura Paralela 45

Urciorul fermecat, Cutia Pandorei: adaptări după *The Miraculous Pitcher* și *The Paradise of Children* din volumul *A Wonderbook for Girls and Boys* (1852) de Nathaniel Hawthorne

Câinele de sticlă, Moș Crăciun a fost răpit!, Tâlharii din cufăr: traduceri după L. Frank Baum, *American Fairy Tales*, 1901

Redactor coordonator: Mihaela Pogonici
Corector: Ioan Es. Pop
DTP: Stelian Bigan
Coperta colecției: Ionuț Broșțianu
Prepress: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

American Fairy Tales and Stories = Povești și povestiri americane /

în românește de Constantin Dumitru-Palcus ; il. de Eduard Ilie,

Silvia Mitrea și Done Stan. – Ed. a 2-a. – Pitești : Paralela 45, 2023

ISBN 978-973-47-4010-9

Vol. 1. – 2023. – ISBN 978-973-47-4011-6

I. Dumitru-Palcus, Constantin (trad.)

II. Ilie, Eduard (il.)

III. Mitrea, Silvia (il.)

IV. Stan, Done (il.)

821.111

Copyright © Editura Paralela 45, 2023, pentru prezenta ediție.

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,

iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

The Miraculous Pitcher

Text adapted from
Nathaniel Hawthorne

Long, long ago, a good man and his wife lived in a little cottage on a hilltop. Their names were Philemon and Baucis. They were old and very poor, and they worked hard to earn their living, but they were happy all day long and they loved one another dearly.

They lived on their hilltop looking after their small garden and their beehives and tending their cow. They seldom had anything more to eat than bread and milk and vegetables, with sometimes a little honey from their beehives, or a few ripe pears or apples from the garden.

They were two of the kindest old people in the world, and would gladly have gone without their dinner any day rather than refuse a slice of bread or a cupful of milk to any hungry traveler who might stop at their cottage.

A beautiful village lay in the valley below the hilltop where the cottage of Philemon and Baucis stood. The valley, shaped like a bowl, was fertile with green meadows, gardens and orchards. But, sad to say, the people living in this pleasant fertile valley were selfish and hardhearted, with never a thought of pity or kindness for the friendless or needy.

These villagers taught their children to be just as unkind as they were. They kept large fierce dogs, and whenever unfortunate strangers appeared in the village, the dogs would rush out barking and snarling at them. The children, too, were encouraged to run after them pelting them with stones and jeering at their shabby clothes.

What made it even worse was that if the strangers were rich people attended by servants, the villagers would be extra polite and would bow and scrape before them.

Urciorul fermecat

Adaptare după

Nathaniel Hawthorne

Demult, tare demult, un om de treabă locuia, împreună cu nevasta lui, într-o căsuță pe un deal. Bărbatul se numea Filemon, iar pe femeie o chema Baucis. Erau bătrâni și foarte săraci și munceau din greu ca să-și câștige traiul de zi cu zi, dar erau fericiți cât era ziulica de lungă și se iubeau tare mult unul pe celălalt.

Ei trăiau pe dealul acela ocupându-se de mica lor grădină și de stupii de albine, având grijă totodată și de vaca lor. Arareori se întâmpla să aibă altceva la masă decât pâine, lapte și zarzavaturi, iar câteodată mai aveau și puțină miere de la stupi sau câteva pere sau mere coapte din grădină.

Cei doi erau printre cei mai cumsecade bătrânei din lume și oricând s-ar fi lipsit bucuroși de bucatele lor decât să refuze o bucată de pâine sau o cană cu lapte oricărui drumeț înfometat care s-ar fi oprit la căsuța lor.

În valea de la poalele dealului pe care se afla căsuța lui Filemon și a lui Baucis se întindea o frumusețe de sat. Valea, adâncită întocmai ca o strachină, era mănoasă, cu pășuni verzi, grădini și livezi. Dar, din păcate, oamenii care trăiau în această vale încântătoare și fertilă erau egoiști și răi la suflet, și n-ar fi arătat niciodată milă sau bunăvoință față de cei lipsiți de prieteni sau aflați la nevoie.

Sătenii își învățau odraslele să fie la fel de rele ca și ei. Aveau câini mari și feroși și, de câte ori apăreau prin sat pribegi nefericiți, câinii le ieșeau degrabă în întâmpinare, lătrând și mârâind la ei. Iar copiii, la rândul lor, erau îndemnați să alerge după străini și să arunce cu pietre după ei, bătându-și joc de straiele lor ponosite.

Și mai de neiertat era faptul că, dacă străinii cu pricina erau bogați însoțiți de slujitori, sătenii se întreceau cu bunăvoința și se umileau peste măsură în fața lor.

If the children happened to be rude to these wealthy visitors, they had their ears boxed. As for the dogs, if a single dog dared so much as to growl at anyone who was rich, that dog was beaten and tied up without any supper.

One evening, Philemon and Baucis were sitting on a bench outside their doorway, talking quietly about their garden and enjoying the sunset.

Suddenly they were interrupted by the shouts of children and the angry barking of dogs in the village. The noise grew louder and louder until Philemon and Baucis could hardly hear each other speak.

“I have never heard the dogs bark so savagely,” said Baucis.

“Nor the children shout so rudely,” answered old Philemon.

They sat shaking their heads sorrowfully as the noise came nearer and nearer until they saw two strangers coming along the road on foot. Both travelers were very plainly dressed and looked as if they had no money for food or a night’s lodging. Close behind them came the fierce dogs snarling at their heels and a little farther off ran a crowd of children who screamed shrilly and flung stones at the strangers.

“Good wife,” said Philemon to Baucis, “I will go to meet these poor people while you prepare something for them to eat. Perhaps they feel too heavyhearted to climb the hill.”

And he hastened forward, saying heartily, “Welcome, strangers! Welcome!”

“Thank you,” answered the younger of the two travelers. “Yours is a kind welcome, very different from the one we just got in the village.”

Philemon took a good look at him and his companion. The younger of the two strangers was slim and dressed in an odd kind of way. Though the evening was mild, he wore his cloak wrapped tightly about him. He had a cap on with a brim that stuck out over his ears.

There was something queer, too, about his shoes, but as it was growing dark, Philemon could not see exactly what they were like.

Another thing struck Philemon. The younger stranger was so wonderfully light and active that it seemed as if his feet sometimes rose from the ground of their own accord and could be kept on the ground only with difficulty. He carried, besides, a staff which was the oddest Philemon had ever seen. It was made of wood and had a little pair of wings near the tip. Two snakes carved in wood were twisting around the staff and these were so finely made that the old man almost thought he could see them wriggling.

Dacă se întâmpla ca odraslele lor să se poarte necuviincios cu acești musafiri înstăriți, se alegeau cu o papară zdravănă. Cât despre câini, dacă vreunul din ei îndrăznea fie și numai să mârâie la orice bogătaș, era bătut și legat, fără să mai primească ceva de mâncare.

Într-o seară, Filemon și Baucis stăteau pe băncuța din fața casei, vorbind molcom despre grădina lor și bucurându-se de asfințitul soarelui.

Deodată ei fură întrerupți de strigăte de copii și de lătrăturile furioase ale câinilor din sat. Zgomotul se înteeți tot mai mult până când Filemon și Baucis abia se mai puteau auzi unul pe celălalt.

— Niciodată nu i-am auzit pe câini lătrând cu atâta sălbăticie, spuse Baucis.

— Nici pe copii să țipe cu atâta răutate, răspuse bătrânul Filemon.

Cei doi clătinau din cap cu tristețe pe măsură ce hărmălaia se apropia tot mai mult, până când văzură doi străini apropiindu-se pe drum. Amândoi drumeții erau îmbrăcați simplu și, după cum arătau, parcă n-ar fi avut cu ce să plătească demâncarea sau dormitul peste noapte. În urma lor veneau mârâind câinii firoși și, ceva mai în spate, alerga o ceată de copii care făceau mare zarvă și aruncau cu pietre în străini.

— Draga mea, îi spuse Filemon soției sale, eu mă duc să-i întâmpin pe acești bieți oameni până când tu le pregătești ceva de mâncare. Poate că se simt prea îndurerăți ca să mai urce dealul până aici.

După care se grăbi să le iasă în cale, spunându-le din toată inima:

— Bun venit, oameni buni! Bun venit!

— Mulțumim, răspuse cel mai tânăr dintre cei doi drumeți. Primirea ta e plină de bunăvoință, spre deosebire de cea de care tocmai am avut parte în sat.

Filemon se uită cu băgare de seamă la drumeț și la însoțitorul său. Cel mai tânăr dintre cei doi străini era zvelt și îmbrăcat neobișnuit. Deși era o seară plăcută, avea mantaua strâns înfășurată pe trup. Pe cap avea o tichie ale cărei margini îi acopereau urechile.

Și încălțările lui aveau ceva ciudat, dar, pentru că se făcuse întuneric, Filemon n-a putut să vadă bine cum erau anume.

Și încă un lucru l-a uimit pe Filemon. Străinul cel tânăr era atât de ușor și de plin de viață, încât ai fi zis că uneori picioarele i se ridicau de la pământ de capul lor și nu puteau fi ținute lipite de pământ decât cu mare greutate. Pe lângă asta, avea cel mai ciudat toiag pe care-l văzuse vreodată Filemon. Era făcut din lemn și, la partea de sus, avea o pereche de aripioare. Doi șerpi ciopliți în lemn se încolăceau de-a lungul toiagului și erau lucrați cu atâta măiestrie, încât bătrânului mai că i s-a părut că-i vede mișcându-se.

The elder of the two strangers was very tall and walked calmly along. He seemed not to have noticed the barking dogs or the screaming children.

When they reached the cottage, Philemon said, "We are poor folk and haven't much to offer, but all we have is yours."

The strangers sat down on the bench and the younger one dropped his staff on the grass. And then a strange thing happened. The staff seemed to get up by itself and, spreading its little pair of wings, half hopped and half flew to lean itself against the wall of the cottage.

Cel mai vârstnic dintre străini era foarte înalt și păsea foarte liniștit. Părea să nu fi băgat de seamă lătrăturile câinilor sau zbieretele copiilor.

Când au ajuns la căsuță, Filemon le-a spus:

— Noi suntem săraci și nu avem multe să vă oferim, dar tot ce avem este al vostru.

Străinii se așezară pe băncuță și cel mai tânăr își lăsă toiagul în iarbă. Atunci se întâmplă ceva neobișnuit. Toiagul se ridică parcă cu de la sine putere și, întinzându-și aripioarele, ba zbură, ba țopăi, până se sprijini de peretele casei.

Before Philemon could ask any questions, the elder stranger said, “Was there not a lake long ago that covered this place where the village now stands?”

“Not in my time,” said Philemon, “nor in my father’s or grandfather’s. There have always been meadows and gardens just as there are now and I suppose there always will be.”

“That I am not so sure of,” answered the stranger. “Since the people of that place have forgotten how to be kind, it might be better perhaps if a lake should be rippling over that village again.” He looked sad and stern.

Philemon was sure now that he was not an ordinary wanderer. His clothes were old and shabby. Perhaps he was a learned man who wandered about the world seeking wisdom and knowledge.

Philemon turned to the younger traveler. “What is your name, my friend?” he asked.

“I am called Mercury,” he said.

“Does your companion have as strange a name?” asked Philemon.

“You must ask the thunder to tell you,” replied Mercury. “No other voice is loud enough.”

Philemon did not quite know what to make of this, but the strangers appeared to be so kind and friendly that he began telling them about his good wife, Baucis, and what fine butter and cheese she made. He told them how happy they were in their little cottage and how they hoped that when they died, they might die together. The elder of the travelers listened to all this with a gentle smile on his stern face.

Now Baucis had the supper ready and called her husband to invite their guests to come in. “Had we known you were coming,” she said, “my husband and I would have been happy to have gone without our supper, to give you a better one.”

“Do not trouble yourself about that,” said the elder of the strangers. “A cordial welcome is better than the best food and we were so hungry that whatever you have to offer will be a feast.”

Then they all went into the cottage. As they turned into the doorway, that staff of Mercury’s that had been leaning against the cottage wall opened its small wings and hopped up the steps and taptapped across the floor. It stopped behind the chair where Mercury sat. But Baucis and Philemon did not notice this. They were too busy attending to their guests.

Până să apuce Filemon să pună vreo întrebare, străinul cel vârstnic spuse:

— Nu era pe vremuri un lac care acoperea locul unde se află acum satul?

— Nu în timpul vieții mele, zise Filemon, și nici pe vremea tatălui sau a bunicului meu. Întotdeauna au fost pășuni și grădini, întocmai ca și acum, și socot că așa vor fi mereu.

— N-aș băga mâna în foc pentru asta, răspuse străinul. Dat fiind că oamenii din acel loc au uitat să se poarte cu bunăvoință, poate că ar fi mai bine dacă un lac ar acoperi din nou satul. Omul spuse aceste lucruri încruntat și abătut.

Acum Filemon era sigur că nu avea de-a face cu un pribeag obișnuit. Hainele lui erau vechi și ponosite. Poate că era un om învățat care rătăcea prin lumea largă în căutarea înțelepciunii și a cunoașterii.

Filemon se întoarse spre călătorul mai tânăr și-l întrebă:

— Cum te cheamă, prietene?

— Eu mă numesc Mercur, spuse el.

— Iar tovarășul tău are un nume la fel de ciudat? întrebă Filemon.

— Trebuie să întrebți tunetul ca să-ți spună, grăi Mercur. Niciun alt glas nu e îndeajuns de puternic.

Filemon nu prea știa ce să înțeleagă din spuselor tânărului, dar străinii păreau atât de cumsecade și de prietenoși, încât începu să le vorbească despre buna lui nevastă, Baucis, despre cât erau de bune brânza și untul făcute de aceasta. Le spuse cât erau ei de fericiți în căsuța lor și cum trăgeau nădejde ca atunci când le va veni sorocul, să moară împreună. Călătorul cel vârstnic ascultă toate acestea cu un zâmbet blând pe chipul lui încruntat.

Între timp, Baucis pregătise cina și-i spuse bărbatului ei să-i poftască pe oaspeți înăuntru.

— Dacă-m fi știut că veniți, spuse ea, eu și soțul meu am fi renunțat bucuroși la cină, ca să vă putem oferi o masă mai îndestulătoare.

— Nu vă faceți griji în privința asta, spuse călătorul cel vârstnic. O primire călduroasă este mai bună decât bucatele cele mai alese, iar noi suntem atât de înfomețați, încât orice ne-ați oferi o să fie un adevărat ospăț.

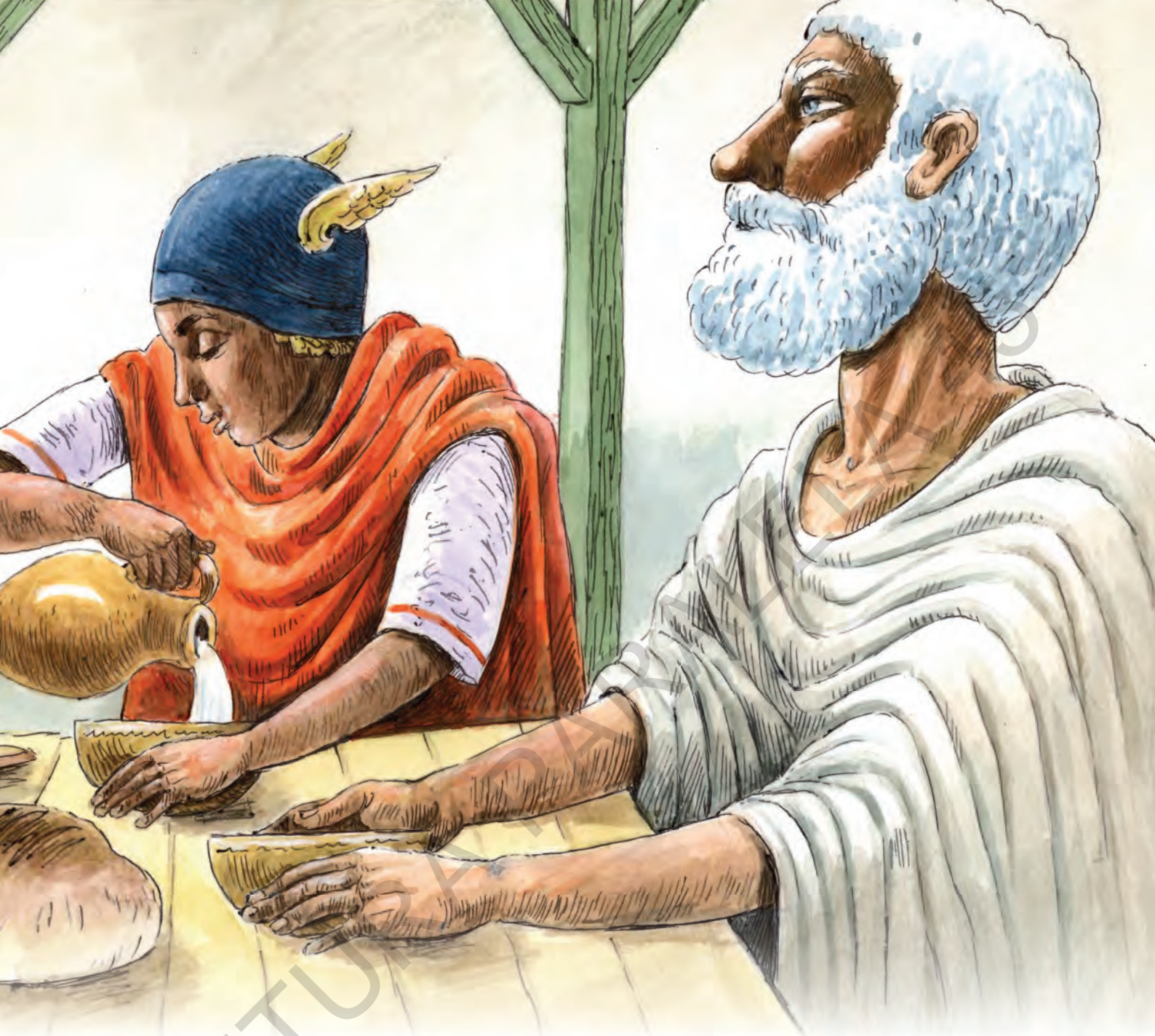
Acestea fiind zise, intrară cu toții în căsuță. Pe când treceau de ușă, toiagul lui Mercur, care stătuse rezemat de zidul căsuței, își deschise aripioarele și urcă treptele țopăind, după care bocăni pe dușumea și se opri în spatele scaunului pe care se așezase Mercur. Dar Baucis și Filemon nu băgară de seamă acest lucru. Erau prea ocupați să-i servească pe oaspeții lor.

On the table was half a loaf of brown bread and a bit of cheese, a pitcher with some milk, a little honey, and a bunch of purple grapes.

Baucis filled two bowls with milk from the pitcher. “What delicious milk, Mother Baucis!” exclaimed Mercury. “May I have more? This has been such a warm day I am very thirsty.”

“I am so sorry,” said Baucis, “but there are barely a few drops left in the pitcher. If only we hadn’t used so much milk for our supper before!”

Pe masă se afla o jumătate de pâine neagră și puțină brânză, un urcior cu ceva lapte în el, puțină miere și un ciorchine de struguri vineții.

Baucis umplu două castroane cu lapte din urcior.

— Ce lapte gustos, mamă Baucis! exclamă Mercur. Mai poți să-mi mai pui? A fost o zi tare călduroasă și mi-e foarte sete.

— Tare rău îmi pare, spuse Baucis, dar abia dacă au mai rămas câțiva stropi în urcior. Ce bine era dacă nu mâncam noi atâta lapte mai devreme!

“Let me see,” said Mercury, picking up the pitcher. “Why, there certainly is more milk here.” And he poured out a bowlful for himself and another for his companion. Baucis could hardly believe her eyes.

In a few moments Mercury said, “Your milk is really the most delicious I have ever tasted. I must have just a little more.”

As Baucis lifted the pitcher to pour out what she thought would be the very last drop of milk into the stranger’s bowl, a wonderful stream of rich, fresh milk fell bubbling into it and overflowed onto the table. The more Baucis poured, the more milk remained. The pitcher was always filled to the brim.

And so it was with the bread. Though it had been rather dry when Philemon and Baucis had had it for their supper, it was now as fresh and tasty as if it had just come from the oven.

Baucis could hardly believe this was the loaf she had baked with her own hands.

Baucis sat down beside Philemon. “Did you ever hear of anything so wonderful?” she whispered.

“No, I never did,” answered Philemon. “Perhaps you are imagining all this, my dear.”

“Just one more bowl of milk, please,” Mercury asked. This time Philemon lifted the pitcher himself and peeped into it. There wasn’t a drop in it. Then all at once a little white fountain of milk gushed up from the bottom and soon the pitcher was filled again to its very brim.

In his amazement Philemon nearly dropped the miraculous pitcher. “Who are you?” he cried, gazing wideeyed at the wonderworking strangers.

“We are your guests and your friends, my good Philemon,” replied the elder traveler in his deep voice. “May that pitcher never be empty for yourselves or for any needy wayfarer.”

The old people did not like to ask any more questions. They gave their beds to the strangers and they themselves lay down to sleep on the hard kitchen floor. In the morning they rose with the sun to help their guests make ready to continue their journey.

“If the villagers only knew what a pleasure it is to be kind to strangers, they would tie up their dogs and never allow their children to fling another stone,” said Philemon.

— Ia să văd, spuse Mercur, ridicând urciorul. Păi, de bună seamă că mai e destul lapte în urcior.

După care își umplu castronul cu lapte și-l umplu și pe al tovarășului său de drum. Lui Baucis nu-i venea să-și creadă ochilor.

Abia trecură câteva clipe, și Mercur zise:

— Laptele vostru este fără doar și poate cel mai gustos pe care l-am băut vreodată. Trebuie să mai beau nițeluș.

Când Baucis luă urciorul ca să toarne, cum își închipuia, ultimii stropi de lapte în castronul străinului, un minunat șuvoi de lapte proaspăt și gras curse în castron, dând pe dinafară și vărsându-se și pe masă. Cu cât turna Baucis mai mult lapte, cu atât mai mult rămânea. Urciorul era mereu plin ochi.

La fel se întâmplă și cu pâinea. Deși fusese cam uscată atunci când Filemon și Baucis mâncaseră din ea la cină, acum era proaspătă și gustoasă ca și cum abia ar fi scos-o din cuptor.

Lui Baucis nu-i venea să creadă că aceasta era pâinea pe care ea o făcuse cu mâinile ei. Baucis se așeză lângă Filemon și-i șopti:

— Ai mai auzit vreodată de ceva atât de minunat?

— Nu, niciodată, răspunse Filemon. Poate e doar rodul închipuirii tale, draga mea.

— Te rog frumos, aș mai vrea un castron cu lapte, ceru Mercur.

De data asta, Filemon ridică urciorul și aruncă o privire în el. Nu mai rămăsese niciun strop de lapte. Și dintr-odată, un mic izvor alb țâșni din fundul urciurului, care în scurtă vreme se umplu cu lapte.

Uluit peste măsură, Filemon mai-mai să scape urciorul fermecat din mână.

— Cine sunteți voi? strigă el, privind cu ochii cât cepele la străinii care făptuiau astfel de minuni.

— Noi suntem oaspeții și prietenii tăi, bunul meu Filemon, răspunse călătorul vârstnic cu vocea lui groasă. Fie ca urciorul acesta să nu fie niciodată gol pentru voi și pentru orice călător nevoiaș.

Celor doi bătrâni le pieri cheful să mai pună și alte întrebări. Îi lăsară pe străini să doarmă în paturile lor, în vreme ce ei înșiși se culcară pe dușumeaua tare a bucătăriei. De dimineață se treziră la răsăritul soarelui ca să-i ajute pe oaspeți să se pregătească pentru a-și continua călătoria.

— Dacă sătenii ar ști ce mare bucurie e să fii binevoitor față de străini, și-ar lega câinii și nu le-ar mai îngădui vreodată copiilor să arunce cu pietre, spuse Filemon.

“It is a sin and a shame for them to behave that way, and I mean to tell them so this very day,” declared Baucis firmly.

“I’m afraid,” said Mercury, smiling, “that you will find none of them home.” And he pointed to the foot of the hill.

The old people looked at the elder traveler. His face had grown very grave and stern. “When men do not feel toward the poorest stranger as if he were a brother,” he said in his deep voice, “they do not deserve to remain on Earth.”

Philemon and Baucis turned toward the valley where just the evening before they had seen meadows, houses, gardens, and streets. But now there was not a sign of the village – or even of the valley.

“Alas! What has become of our poor neighbors?” asked the kind-hearted old people.

“They are not men and women any longer,” answered the elder traveler in a voice like thunder. “Those wicked people of the valley have had their punishment. As for you, good Philemon and Baucis, your reward shall be anything you may wish for.”

Philemon and Baucis looked at one another and whispered together for a moment. Then Philemon spoke to the gods. “Our wish, O great gods from High Olympus,” the old man said slowly, “is that we may live the rest of our lives together. Neither of us wishes to live without the other.”

“So be it,” said the elder stranger, who was the god Jupiter. As he spoke, he and his companion vanished from sight like mist in the morning sun.

When Baucis and Philemon turned to go back to their little cottage, it had disappeared. In its place stood a white marble palace with a beautiful park around it. The kind old people lived there for many years, and to every traveler who passed that way they offered a drink from the ever bubbling pitcher.

Baucis and Philemon grew very, very old. Then one summer morning when guests came to visit them, neither Baucis nor Philemon could be found. The guests looked everywhere but it was of no use. Suddenly one of them noticed two large beautiful trees in the garden just in front of the doorway of the palace. One was an oak tree and the other a linden, and their branches were entwined so that they seemed to be embracing one another.

— Este un păcat și o rușine faptul că se poartă în felul ăsta, și am de gând chiar astăzi să le spun acest lucru, anunță cu hotărâre Baucis.

— Mă tem, spuse Mercur zâmbind, că nu veți mai găsi pe niciunul dintre ei acasă. După care arată spre poalele dealului.

Bătrâneii se uitară la călătorul mai vârstnic. Chipul acestuia se făcuse foarte grav și aspru.

— Când oamenii nu au față de cel mai sărman dintre străini aceleași simțăminte ca și față de un frate, spuse el cu voce joasă, atunci nu merită să rămână pe Pământ.

Filemon și Baucis se întoarseră spre valea în care, doar cu o seară înainte, văzuseră pășuni, case, grădini și străzi. Dar acum nu se mai vedea nici urmă de sat, ba chiar și valea dispăruse cu totul.

— Vai! Ce s-a întâmplat cu bieții noștri vecini? întrebă bătrânii buni la suflet.

— Ei nu mai sunt bărbați și femei, răspuse călătorul cel vârstnic cu o voce ca de tunet. Oamenii aceia răi din vale și-au primit pedeapsa. Cât despre voi, bunii mei Filemon și Baucis, veți primi drept răsplată tot ce vă puteți dori.

Filemon și Baucis se uitară unul la celălalt și vorbiră în șoaptă preț de o clipă. Pe urmă, Filemon le grăi zeilor:

— Dorința noastră, o, preamăriți zei ai Înaltului Olimp, spuse cu glas molcom bătrânul, este să trăim cât ne-a mai rămas de trăit împreună. Niciunul dintre noi nu dorește să trăiască fără celălalt.

— Așa să fie, spuse străinul cel vârstnic, care era zeul Jupiter. Pe când rostea aceste cuvinte, el și tovarășul lui de drum se făcură nevăzuți, precum ceața în soarele dimineții.

Când Baucis și Filemon dădură să se întoarcă la căsuța lor, aceasta dispăruse. În locul ei se înălța un palat din marmură albă, împrejmuț de un minunat parc. Cei doi bătrâni cumsecade au trăit acolo mulți ani și fiecărui drumeț care trecea pe acolo îi dădeau să bea din urciorul mereu plin.

Baucis și Filemon au devenit nemăsurat de bătrâni. Până când, într-o dimineață de vară, când au venit să-i viziteze niște oaspeți, nici Baucis, și nici Filemon n-au mai fost de găsit. Oaspeții i-au căutat peste tot, dar în zadar. Deodată, unul dintre ei a observat în grădină doi copaci mari și frumoși, chiar la intrarea palatului. Unul era stejar, celălalt, tei, iar crengile lor erau împletite, ca și cum cei doi arbori ar fi stat îmbrățișați.

No one could remember having seen them before. While the guests wondered how such fine trees could possibly have grown up in one night, a gentle wind blew up that set the branches stirring.

A mysterious voice whispered from the oak, "I am Philemon." And from the linden came, "I am Baucis."

Nimeni nu-și amintea să-i fi văzut înainte. În vreme ce oaspeții se minunau cum de putuseră să crească așa niște copaci frumoși peste noapte, o adiere de vânt făcu să se miște crengile.

O voce misterioasă șopti dinspre stejar:

— Eu sunt Filemon.

Iar dinspre tei se auzi:

— Eu sunt Baucis.

Then the voices seemed to speak together.

Now the people knew that the good couple would live on for many, many years in the lovely trees. They would cast a pleasant shade for the weary traveler who rested under their branches, and they seemed to be forever saying, "Welcome, dear travelers, welcome."

EDITURA PARALELA 45

Apoi vocile părură să vorbească laolaltă.

Acum oamenii știau că cei doi soți de treabă vor continua să trăiască mulți, mulți ani, în copacii cei frumoși. Vor arunca o umbră plăcută pentru călătorii oboseți care se vor odihni sub crengile lor și vor părea mereu să spună:

— Bine ați venit, dragi călători, bine ați venit.

(Ilustrații de Done Stan)

EDITURA PARALELA 45